

SZEPESI ATTILA

Új ikonosztáz

Szentek most a kóbor ebek,
akikhez nincs könyörület.

Bősz csikaszok, eleven hullák,
járják a városvége poklát,

bújják a fogyó ligetet,
kitaszított hűségesek.

És szentek a szálás fenyők,
állnak a körfűrész előtt,

mérgezett lombjuk felsuhog.
Szentek a bolydult szárnyasok,

szállnak a szálló ég alatt,
a varjú- és a fecskehad,

s ahogy alattuk kéklenek,
szentek a tavak, csermelyek.

A pipacsok, a margaréták,
ahogy a rétet teleírják.

Az árnyékot bívó, konok
feketecsuhás vadkanok.

Ligetből ahogy visszanéznek,
a menekülő, veres őzek.

Szent a szélűzte ágaközön
megcsillanó, ezüst fagyöngy.

A tamariszkusz illata,
a fülemüle dallama,

a sziken-lépő sóvirág.
Szentek a tüskés csipke-fák,

*a tölgyek a domboldalon –
nincsen számukra irgalom:*

*rezgő lombjuk füstbe múlik,
ordas árnyuk toványúlik.*

*Csontvázukra vetkezően
felsuhognak elveszőben.*

*Nincs, ki zöldjük visszabozná,
vesztük titkát kibogozná.*

*Sem a fecske villám röptét,
sem a vizek csillám tükrét.*

*Csak a szél zúg, mintha szállna
álomból-szõit angyal szárnya.*

*Aztán emlékké foszlik el
az idők végéhez közel.*

